

Червенъ (кървавъ) дъждъ.

Нашитѣ читатели, на да ли сѣ чули да имъ ся е говорило за таквызъ извънредны дъждове кържавы, каменины, и дори дъждове отъ животны. Може бы нѣкои отъ малкытѣ ни читатели да кажатъ изведнѣждъ, че това е невъзможно, а други отъ тѣхъ да го прѣсматъ за истинно изведнѣждъ; всякога трѣба да вѣрвамы възможнытѣ нѣща, и да не выкамы, че това или онова явленіе, за което ни ся говори, е не възможно.

Колкото за червенытѣ като кръвъ дъждове или за вѣхрушкытѣ отъ пепель, нѣма що да ся сумѣвамы слѣдъ рассказваніето на слѣдующытѣ двѣ събытія.

На 1813-гѣ годинѣ на 14 Марта, казва Г-нъ Сементинъ, слѣдъ като вѣалъ два дни постоянно силенъ источенъ вѣтъръ, жителитѣ отъ Жерасъ въ Неаполь съгледали единъ гѣстъ облакъ, който ся задалъ отъ кѣмъ морето и идаль кѣмъ сушицѣ. Два чяса слѣдъ обѣдъ, вѣтърътъ прѣстаналь, но черныи облакъ покрывалъ вече околнытѣ планины и зель да смалява свѣтлинѣтъ на слънцето. Шарътъ му исперео малко червенъ, испослѣ станаль до сущъ червенъ като огнь. Тогазъ надъ градътъ было ся до толкозъ стымло щото жителитѣ ся принудили да запалятъ свѣщи часътъ по 9¹/₂ прѣзъ денътъ. Народътъ, уплашенъ колкото отъ помрачаваніето толкозъ и отъ цвѣтътъ на зловѣщійтъ черъ облакъ, тичаль на тѣпы на тѣпы въ черквѣтъ на общъ молѣж. Тъматъ ся увеличявала, небо то ся показвало червено съвсѣмъ, и зело да гърми. А при това още и морето, ако и да е далечъ до два миль, но заплашвало народътъ съ шумното си бученіе. Тогазъ зели да падатъ голѣмы капкы дъждъ червеникавы; едны отъ тѣхъ ся виждали червены като капкы кръвъ, а други черны като въглени. Послѣ небо то зело да ся изесня, трескавицытѣ и грѣмотевицатъ прѣстанаху, и народътъ намѣрилъ пакъ първото си спокойствіе.

Подобно едно извънредно явленіе станало пакъ въ *Неаполитанско* сир. дъждъ отъ червенъ прахъ. Прахътъ, който повлачаль дъждътъ ималъ шаръ на чуканѣ капелѣ (дарчинъ), а бкусъ ималъ на прѣстъ, той былъ сладчивъ и виждалъ ся мазенъ, като ся попыпаше съ рѣцѣ; този дъждъ отъ прахъ е валѣлъ на много мѣста и дѣйствието му ся позна много добръ. — Такъвъ единъ снѣгъ помнимъ ный да валѣ по насъ прѣди десетина години.

Всякъ сутринѣ щомъ станешъ отъ сънь ты намѣрвашъ *Врѣмето* да тя чака и пыта: «Какво мыслишь да правишь съ мене *днесъ*»? Какво му отговарятъ малкытѣ ни читатели?

* * *

— *Не мож да го направѣжъ*, никога не е извършвало нищо; *ще ся опытамъ*, чудеса е извършило.

— Колкото по-малко спи нѣкои толкозъ по-много живѣе.